

Het inefficiënte geknoei van een onhandige jongen en twee eigenwijze meiden wekt soms een lichte irritatie op.

FOTO
MANS

LENARDS

Leids Dagblad 12/10/90

Slapstick volgens natuurkundige wetmatigheid

JEUGDTHEATER

RECENSIE • PAULIEN KOOPMANS

Voorstelling: Wees door Unieke Zaken. Regie: Wouter Steenbergen. Gezien: 11/10, LAKtheater, Leiden.

Drie kinderen staan in een verticaal bed. Ondanks deze rare houding slapen ze als engeltjes. In de voorstelling Wees geeft jeugdtheatergroep Unieke Zaken bijzondere dimensies aan de ruimte in huis: mixers die op hol slaan, een tafelpoot als blikopener, en een wiebelige stapel stoelen die als trap dienst doet.

Het verhaal is minimaal. De kinderen zijn alleen thuis en moeten daarom zelf het huishouden doen. Zelf hun pyjama uitdoen en zich aankleden en zelf de tafel dekken en eten bereiden. Ze proberen daarom een blik bruine bonen te openen, maar ze hebben geen blikopener. Deze dagelijkse klusjes verlopen volgens een bijna natuurkundige wetmatigheid waarbij alles mis gaat. En iedere ongeluk zet weer een nieuwe reeks van gebeurtenissen in beweging met een noodlottige

afloop. Een van de kinderen brandt bijvoorbeeld zijn vingers bij het aansteken van een lucifer. Hij blust zijn handen in twee bloemenvaasjes. Helaas blijven zijn handen genadeloos steken in het aardewerk. Met deze mechanismen is Wees net als eerdere voorstellingen van Unieke Zaken een echte slapstick. Helemaal in stijl zijn de personages, allemaal typetjes: een onhandige jongen en twee eigenwijze meiden. En ook allerlei details zijn stereotype, zoals de opbergkastjes van vader en moeder met een bakblik en een schort voor de een en een pijp en geruite wollen sloffen voor de ander. Dit maakt de voorstelling voorspelbaar. Dat Wees toch een leuke voorstelling blijft, is een behoorlijke verdienste van Unieke Zaken. Het inefficiënte geknoei van de kinderen wekt soms een lichte irritatie op maar is vooral erg herkenbaar. Daarbij zijn de eindeloze herhalingen zoals die bij het genre horen in dit geval goed afgestemd op het publiek. Zo weet het publiek allang dat de drie wezen na veel gedoe hun blik met bruine bonen open krijgen. Maar dat geeft helemaal niets.